

gyott bútorokat, ágyneműt és értéktárgyakat. Néhány ilyen túlkapas még a zsidók leltárba vett vagyonáért névleg felelős pénzügyminisztériumi szervek haragját is kiváltotta. Az egyik ilyen szervnek Doroghi Farkashoz benyújtott panaszja szerint sok állítólagos bombakárosult „egyszerű munkás”, aki korábban igen szerény szoba-konyhás lakásban lakott, teljesen bebútorozott, 3 szobás összkomfortos lakást kapott, perzsaszőnyegekkel és kristálycsillárokkal.²¹

A több száz épületen kívül, melyet eredetileg csillagos háznak jelöltek ki, de később nem zsidó háznak minősítettek át, a hatóságok időnként újabb épületek zsidótlánítását is elrendelték befolyásos magyarok kérésére vagy németek utasítására. Így például szeptember 15-én – a mérsékeltebb Lakatos-éra alatt – a belügyminisztérium felkérte a polgármestert, hogy 14 konkrétan megjelölt csillagos házat ürítsen ki a főváros különböző kerületeiben, és bocsássa azokat a német katonai parancsnokság rendelkezésére.²²

Alig fejeződött be a zsidók átköltöztetése, máris szállongani kezdtek a hírek arról, hogy rövidesen deportálják a budapesti közösséget, mivel addigra nyílt titok volt, hogy a gettósítás és a koncentráció után a deportálás következik. A szállingózó híreknek volt is bizonyos alapjuk, mert a német és magyar zsidótlánítási szakértők csakugyan július 10-re tervezték a deportálás megkezdését. Sötét tervüket csak Horthy kormányzó július 7-i utasítása hiúsította meg, mellyel véget vetett a deportálásoknak. A kormányzó döntését számos meggondolás motiválta, ideértve a szövetségesek sikeres normandiai partraszállását és a növekvő bel- és külföldi tiltakozást a zsidóellenes intézkedésekkel szemben.

Jegyzetek

1. Munkácsi, *Hogyan történt?*, 129–130. o.
2. Az e cím alatti kiegészítő toloncház az Országos Rabbiképző Intézet épületeiből állt, melyeket a Gestapo e célból lefoglalt. A további részleteket lásd a 15. fejezetben.
3. Szentmiklóssy értékes szolgálatai elismerésképpen a hálás Tanács július 1-jén köszönőlevelet küldött neki, melyben kinyilvánították, hogy az összes engedményt, melyet a lakások áprilisi kisajátítása során kicsikartak, az ő megértésének, jóindulatának és fáradhatatlan erőfeszítésének köszönhetők. Munkácsi, *Hogyan történt?*, 133–134. o.
4. Lévai, *Zsidósors Magyarországon*, 166. o. Budapest zsidó lakossága 1944-ben csaknem 250 000 volt. Az 1930-as népszámlálás szerint az 1 006 184 budapesti lakos közül 204 371 (20,3%) volt zsidó. Stefan Barta: *Die Judenfrage in Ungarn*. Stadium, Bp., é. n., XIV. táblázat.
5. Az egyik legprominensebb nem zsidó kérvényező Rajniss Ferenc hírhedt antiszemita publicista és politikus volt, akit felháborított, hogy Kossuth Lajos tér 18. sz. alatti lakóépületét „zsidó háznak” nyilvánították.
6. Lévai, *Zsidósors Magyarországon*, 167. o.